

Dalmai Rozi

(Győr, 1998)

óvodától érettségig a Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ tanulója volt. A Pécsi Tudományegyetem szabadbölcsészeti szakát abszolválta esztétika specializációban, 2021 tavaszán, jelenleg az államvizsgára való felkészülés köti le idejét. Győrben él. Publikációinak nagy többsége a *Műhely* folyóirathoz kötődik.

DALMAI ROZI

Győr–Pécs tengely

A hegy oldalába épült házak közé
bekúszik a földcsuszamlás kétségbeesése,
ahogy a hajópadló réseibe
az általános kosz.

Lehetetlen kisöpörni.

Két különböző városomat is
gyárak szaga lengi körül
(a dohány és a szesz)
és ha kerülő úton sétálok haza

ötpercenként más-más sosemvolt szerelmekre gondolhatok.

Győri utak

büntársad az összes út
vád alatt állnak ha rajtuk jársz
mert sosem felém vezettek

A Városháza, a vasútállomás és Nádorváros látképe 1939-ben. (Fotó: Thomann Lajos.)

A város, ahol élek

Ahogy széthullik körülötted az idő és a tér,
amit a macskakövek repedésein keresztül taposol,
az utcák fénye már nem nyújt menedéket
és a szemed előtt versenyző vízcseppek szabályain gondolkozol.

A csatornafedők rendszerei mindig megtévesztettek,
de a lámpák zöld villogása segít hazatalálni süket füleidnek.
Ebben a kereszteződésben gyülekezik a város összes jelzőfénye.

A szeszgyár melletti téglakerítés egy ponton kikopott:
jelzi a világ rendjét, ahogy sosem kellettem neked.

A döngutak szerelmes bűze messziről érződik,
ha a terelőbóják árnyékában haladsz.

A kronológiából csak annyi maradt, hogy veled sétáltam itt utoljára.
Egy kék épületben letámasztott biciklik
kacsintanak rám az üvegen keresztül,
és a szocreálból ott felejtett járólapokat
mutatják reflektorfényben.

Élesen csillan a csiganyál a betontömb tövében.

A járda hasadékaiból előtüremkedő fű
úgy duzzad utam közepén,
mint egy tumor az agyban:

megkérdőjelezi a frissen festett zebrák létjogosultságát,
a várost, ahol élek, és minden szerelmet, amit valaha éreztem.

A győri kikötő látképe 1939-ben. (Fotó: Thomann Lajos)